

Η ΤΡΙΧΑ

ΜΑ δὲν ὑποφέρεται πλέον αὐτὸς ὁ παράδοξος ἄνθρωπος μὲ τὸν πιὸ παράδοξον ἰσχυρισμὸν του! Ἀκούς ἐκεῖ νὰ ὑποστηρίζῃ καλὰ καὶ σώνει πῶς ποτέ στὴ ζωὴ του δὲν τὸν γέλασε γυναικῶ — οὔτε αὐτὴ ἢ δική του — καὶ πῶς ἐξ ἀρχῆς καὶ πάντα ἐνόησε καὶ ἀνεκάλυψεν ὅλες τὰς παυουργίες καὶ ὅλες τὰς μυστικές βρωμοδουλείας τῶν ἐρωμένων του!

— Κάθε ἄνθρωπος, ἔλεγε, ἂν δὲν εἶνε ὀλότελα βλάκας, μπορεῖ νὰ προδοθῆ ἀπὸ μιὰ φιλάρεσκη — γιὰτ' ὑπάρχουν καὶ ἔρωτες ἐξαφνικῶς κι' ἀφοῦ σ' ἓνα λεπτὸ μποροῦν νὰ παρθοῦν καὶ νὰ δοθοῦν χίλια τὸ λιγώτερο φιλιὰ — ἀλλὰ ν' ἀπατηθῆ ποτέ. Ἀγαμέμνων ἢ Βελισσάριος ἐν γνώσει μου, ναί, ἀλλ' Ἀγαμέμνων καὶ Βελισσάριος χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, ποτέ! Ἐνῶ ἐγὼ κυττάζω ἀπ'

ΣΗΜ. — Ὁ ἐν Λεμεσῶ τῆς Κύπρου εὐπαιδευτος λόγιος καὶ ποιητῆς κ. Μ. Δ. Φραγκοῦδης, διευθυντῆς τῆς αὐτοῦ ἐφημερίδας « Ἀλήθεια », ἐκ τῶν ὀλίγων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δοκίμων ἀντιπροσώπων τῆς ἐλληνικῆς λογοτεχνίας, εἶνε ἤδη γνωστὸς εἰς τοὺς φίλους τοῦ **Ἡμερολογίου** ἐκ τῶν πῶς ἐν αὐτῷ δημοσιευθέντων τρυφερῶν αὐτοῦ στίχων, ἐφ' ᾧ, κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν ἐν αὐτῷ ἀρχὴν, παρουσιάζομεν διὰ τῆς ἀνωτῆς εἰκόνης τὸν συμπαθεῖ φίλον καὶ συνεργάτην εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

τὸ παράθυρο, ἐσὺ μπορεῖ ἔξαφνα ν' ἀγκαλιάζῃς τὴν ἐρωμένην μου, μὰ, σὰ στρέψω, θὰ καταλάβω ἀμέσως, πῶς τὴν ἀγκάλιασες. Ἡ πανουργία, φίλε μου, τῶν γυναικῶν — μ' ὅσα κι' ἂν λέγουν ἔχει τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀπλότητα παιδιοῦ.

Ἡ ἴδια ἢ Ἀφροδίτη, ποῦ ἦταν θεά, δὲ μπόρεσε νὰ γελάσῃ τὸν Ἡφαιστον, ποῦ δὲν ἦταν καὶ ἀκουστός γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, καὶ δὲ γλύτωσε μὲν ἀπὸ τὰς γνωστὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀποφύσεις, ἀλλὰ τὴν ἔπιασε στ' ἀτσαλένια του τὰ δίχτυα. Ἐπαναλαμβάνω λοιπόν, πῶς φτάνει νὰ μὴν εἶνε κανεὶς κουφός, στραβός ἢ ἠλίθιος, κι' εὐκολα μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ὅ,τι ἡ γυναῖκα δὲν λέγει, νὰ δῆ ὅ,τι θέλει νὰ κρύψῃ καὶ νὰ μαντέψῃ τὰ πιὸ κρυφὰ μυστικά της.

Θὰ μοῦ πῆς ἴσως· μὰ τότε γιατί στὸν κόσμον οἱ τόσες χιλιάδες Ἀγαμέμνονες κι' οἱ τόσες χιλιάδες Βελισσάριοι; Ἄ, φίλε μου, μὴν κυττᾶς· αὐτοὶ ποῦ φαίνονται γελασμένοι, δὲν εἶνε καὶ στ' ἀλήθεια, ἀλλὰ προσποιοῦνται πῶς εἶνε. Γιατί; διότι ἀγαποῦν. Ἄν κάμουν, πῶς θὰ ξεσκεπάσουν τὸ σκάνδαλον, ἂν φοβερίσουν, πῶς ὅλα θὰ τὰ ποῦν, τελείωσε! Ἄντιο! ἐπέρχεται ἡ ρῆξις, τὸ πουλάκι πετάει. Ἐχουν λοιπόν τὴν πταπότητα — ἄς ποῦμε ἔτσι — νὰ σκεπάζουν τὰ πράγματα, νὰ μὴ τὲς ντροπιάζουν, ἀπὸ φόβον, μήπως τὲς χάσουν, γιατί τὰ διαβολάκια, αὐτὲς οἱ γυναῖκες, ὅσο πιὸ ἄπιστες, τόσο πιὸ χαριτωμένες καὶ τόσο πιὸ ἐλκυστικὲς καὶ τόσο πιὸ ἐπιθυμητὲς εἶνε. Κι' εἶνε τόσο μικρουλάκια, τόσο μελοζυμωμένα τὰ στοματάκια τους, ποῦ τὲς κόβουν τόσο ἄσχημα! Πῶς λένε ψέμματα, τὸ ξέρουμε καλά· δὲν τὰ φιλοῦμε ὅμως γι' αὐτὸ ὀλιγώτερο. Μ' ἄς τ' ἀφίσουμ' αὐτά, κι' ἄκου, τί θὰ σοῦ πῶ: Μὲ βλέπεις ἐμένα; οὔτε προβλεπτικός φαίνομαι, οὔτε ἐφευρετικός εἰς στρατηγήματα σὰν τὸ Φίγαρο εἶμαι καὶ ὅμως μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω, χωρὶς νὰ θέλω νὰ καυχθῶ, ὅτι ἡ γυναῖκα ποῦ θὰ μ' ἀπατήσῃ, δὲν ἔδεσεν ἀκόμα τὴν καλτσοδέτα της γύρω στὴν τορνευτὴν της τὴν γάμπα, οὔτ' ἐσκέπασε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ μὲ λεπτὸ καὶ μυρωδάτο στρῶμα ποὺ ὀδρας τὴν τριανταφυλλένικ φρεσκάδα τοῦ προσώπου της· μὲ δυὸ λέξεις, ἢ γυναῖκα, ποῦ θὰ μ' ἀπατήσῃ, ἀκόμα δὲ γεννήθηκε! »

Ἔ! μ' αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ! καὶ τόσο πειράχθηκα, ποῦ

χωρίς καλὰ-καλὰ νὰ συλλογιστῶ, ἂν ἦταν συγχωρημένη ἡ ἀδιακρισία μου, τὸν ἐρώτησα:

— Δὲν εἶν' ἡ Φρόσω αὐτὴ π' ἀγαπᾶς τώρα;

— Ναί.

— Ἡ Φρόσω μὲ τὰ ἀνοιχτὰ-ἀνοιχτὰ γαλανὰ μάτια, ποῦ δείχνουν τόσην ἀθωότητα;

— Ναί.

— Μὲ τὰ καστανιά, τὰ λιγάκι ξανθοῦτσικα μαλλιά, ποῦ πέφτουν κατσαρωμένα στὸ μετωπάκι της;

— Ναί.

— Ἐχει κανένα καπελλάκι μ' ἓνα πουλάκι ἀπάνω, ποῦ τσιμπάει ἓνα μπουκέτο ἀπὸ κερᾶσια;

— Ναί.

— Ἐχει κ' ἓνα φόρεμα γαλάζιο, ποῦ τῆς πηγαίνει θαυμάσια καὶ τὴ σφίγγει στενά-στενά, σὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάζει ζουλιάρικα;

— Ναί.

— Ἐ λοιπόν! Τῆ Φρόσω σου, τὸ πρωί, δὲν εἶνε δυὸ ὥρες, ποῦ τὴν εἶδα σ' ἓνα ἀμάξι μὲ μισοκατεβασμένες τὲς κουρτίνες μ' ἓνα νέον μὲ μακρὰ κατὰξανθα μαλλιά, ποῦ τῆς μιλοῦσε ἀπὸ κοντὰ κρυφὰ κρυφὰ στ' αὐτὴ της καὶ τῆς κρατοῦσε τὰ χέρια!

Ὁ παράξενος ἄνθρωπος ἔσκασε στὰ γέλοια.

— Εἶν' ἀδύνατον, εἶπε.

— Τὴν εἶδα.

— Ὅχι.

— Μὲ τὰ γαλανὰ της τ' ἀθῶα ματάκια!

— Ὅχι.

— Μὲ τὰ ξανθουλὰ μαλλιά της, τὰ κατσαρά!

— Ὅχι.

— Μὲ τὸ καπελάκι, ποῦ δίνει στὸ πουλάκι κερᾶσια!

— Ὅχι.

— Μὲ τὸ γαλάζιο της φόρεμα, ποῦ τὴ χαϊδεύει σφιχτά, σφιχτά!

— Ὅχι.

— Τὴν εἶδα, σοῦ λέγω· ἄγγιζε κατακόκκινη μ' ἓνα της φίλημα τὰ χρυσὰ μαλλιά τοῦ ἀντεραστοῦ σου!

— "Όχι, όχι, χίλιες φορές όχι. 'Αλλά κι' αν ακόμη δὲ γελάστηκες, εἶπε σὲ λιγάκι, ἀπὸ καμμιὰν ὁμοιότητα, καὶ πάλι αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτε νὰ καμῆ μὲ τὴν θεωρίαν μου, ἢ ὁποῖα εἶνε ἀπόλυτος. Προδομένος, ἔστω! — ἢ προδοσία εἶνε πάντοτε πιθανή — ἀλλ' ἀπατημένος, όχι! Γιατί, σὲ λίγο, μόλις γυρίσω σπίτι, θὰ ξέρω, ἂν στ' ἀλήθεια ἡ Φρόσω μ' ἐπρόδωσε, ἀπὸ ἓνα πολὺ παράξενο, σὲ βεβαιώνω, σημαδι, ποῦ μπορεῖ νὰ ικανοποιήσῃ καὶ τὸν πλέον τρελλὸν ζουλιάρην.

— Θὰ ξέρῃς; Πῶς;

— 'Απὸ μιὰ μικρὴ προφύλαξη, ποῦ κάμνω, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια.

— Προφύλαξη;

— Πολὺ ἀναγκαίαν. Μιὰ γυναῖκα, ὅσο κι' ἂν βιάζεται νὰ πάῃ σ' ἓνα ραντεβού, δὲν θὰ τρέξῃ, μοῦ φαίνεται, μὲ τὲς μεταξωτὲς τριανταφυλλένιες παντοῦφλες, ποῦ βάζει, ἅμα κατεβῆ ἀπὸ τὸ στρῶμα. Δὲν εἶν' ἔτσι; Λοιπὸν, στὴ φτέρνα τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὰ σκαρπίνια, ποῦ συνηθίζει ἡ Φρόσω νὰ βάζῃ, γιὰ τὲς ἐπισκέψεις καὶ τὸν περίπατό, κολλῶ, μόλις σηκωθῶ, μὲ μιὰν ὄστιαν ἄσπρη — χωρὶς κανέναν νὰ τὸ ξέρῃ — μιὰ τρίχα μαύρη, ἀπὸ τὰ δικά μου τα μαλλιά. 'Αδύνατον νὰ κάμῃ δυὸ τρία βήματα μὲ τὰ ὑποδηματάκια αὐτά, χωρὶς ἡ τρίχα νὰ μὴ ξεκολλήσῃ καὶ νὰ χαθῆ εἴτε ἀπὸ τρίψιμο, ἢ εἰς τὰ σκαλια τῆς σκάλας ἢ εἰς τὰ πεζοδρόμια τοῦ δρόμου! Δὲν ἔχω λοιπὸν, ἅμα γυρίσω σπίτι, παρὰ νὰ ρίψω μιὰ ματιὰ στὸ ἀποκαλυπτικὸ σκαρπίνι, γιὰ νὰ μάθω, ἂν ἡ Φρόσω ἐβγήκε ἔξω ἢ ἂν δὲν τὸ κούνησε ἀπ' τὸ σπίτι.

— 'Α! πολὺ ἀόριστα πράγματα! τὸν διέκοψα ἐγώ. Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ βγῆ, χωρὶς μὲ τοῦτο νά....

— 'Α! όχι, φίλε μου. 'Αμα βγαίνει, χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ξέρω, σημαίνει: ὅτι δὲν εἶνε μ' ἀθώοτητα!

— 'Ας εἶνε, ἀφοῦ τὸ θέλεις, καὶ τὸ ὁμολογῶ: ἡ προφύλαξή σου εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ. 'Αλλ' εἶσαι βέβαιος, πῶς ἡ Φρόσω δὲν ἐνόησε τὴ παγίδα ποῦ τῆς στήνει;

— 'Απολύτως βέβαιος! Καὶ τώρα, πᾶμε, σὲ παρακαλῶ, μαζὶ σπίτι, γιὰ νὰ πιστοποιήσουμε, ἂν ἡ τρίχα εἶνε ἢ δὲν εἶνε στὴ θέσι τῆς.

'Εφτάσαμε σπίτι του. 'Ο παράξενος ἄνθρωπος, μ' ἔφερε

καὶ μ' ἄφισε στὸ σαλόνι. Κοντὰ στὸ παράθυρο κάθολταν ἡ Φρόσω· μ' ἐχαίρετῆσε δειλά-δειλά μ' ἓνα κούνημα τοῦ χαριτωμένου κεφαλιοῦ της καὶ χαμήλωσε πάλι γρήγορα τὰ μάτια. Ἔτσι ψηλὴ, λιγάκι χλωμὴ καὶ τόσο φρόνιμη—ἔρραβε μὲ γληγοράδα, — θὰ τὴν ἔπερνε κανεὶς — τόσον ἐφαινόταν ἀθῶα — μὲ ἄγγελον ἀρετῆς καὶ πρότυπον καλῆς οἰκοκυρᾶς.

Δὲν εἶχα βέβαια καμμιάν ἀμφιβολία πῶς αὐτὴ ἦταν, ποῦ εἶδα στ' ἀμάξι· μὲ μπροστὰ σὲ τέτοια ντροπαλότητα καὶ φρονιμάδα, ἐδίστασα ἀληθινὰ νὰ τὴν ἀναγνωρίσω. Ἐπειτα θαρροῦσα ἀδύνατον τὰ μακρὰ ἐκεῖνα χέρια, μὲ τὴν μαρμαρένιαν ἀσπράδα ν' ἀνατρίχιασαν ἀπὸ πύρινα σοιξίματα καὶ ἄνομα φιλιά, ν' ἀτίμασαν τὰ σχεδὸν παρθενικὰ ἐκεῖνα χεῖλη!

Στὲς σκέψεις αὐτὲς ἀνάμεσα, μ' ἐφώναξεν ὁ φίλος μου ἀπ' τὸ διπλανὸ τὸ δωμάτιο. Ἐπῆγα καὶ τὸν ἀντάμωσα.

Ἐτρεξε πάνω μου ὀλόχαρος.

Μὲ τὸ ἀριστερὸ του τὸ χέρι κρατοῦσε καὶ μὲ τὸ δεξιὸ μοῦ-δειχνε θριαμβευτικὰ τὴ φτέρνα ἐνὸς σκαρπινιοῦ, ὅπου μιὰ τρίχα ἦταν κολλημένη μὲ μιὰν ὄσ τε α ν ἄσπρη, ἀνάγγιχτην!

Νικημένος ἐχαμήλωσα τὸ κεφάλι. Καὶ μολονότι μὲ εἶχε πρὸ ὀλίγου πολὺ ἐρεθίσει, τὸν λυπήθηκα τὸν κακομοῖρη καὶ δὲν ἐθεώρησα καλὸν νὰ τὸν πικράνω, λέγοντας, ὅτι ἡ τρίχα, ἡ κολλημένη στὴ φτέρνα τοῦ σκαρπινιοῦ μὲ τὴν ἀνάγγιχτην ὄσ τε α ν, ἦταν μιὰ μ ε γ ἄ λ η τ ρ ῖ χ α ξ α ν θ ῆ!

(Μίμησις)

Ἐν Κύπρῳ, 1899.

Μ. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

Ὁ ἀφηρημένος

Εἶνε κανεὶς ἀφηρημένος ἢ διότι σκέπτεται πολὺ ἢ διότι δὲν σκέπτεται διόλου. Ἄρα μόνον οἱ μεγαλοφυεῖς καὶ οἱ βλάκες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ᾔνε ἀφηρημένοι.